

HASIŃSKI ZBIGNIEW(1905-1993)

Urodził się 9 stycznia 1905 roku w Gostyniu, jako syn piekarza Władysława i matki Julianny z domu Busza. Po ukończeniu szkoły elementarnej w Gostyniu, rozpoczął naukę w miejscowym pruskim progimnazjum. Ostatnie, dwie klasy gimnazjum ukończył w Krotoszynie w 1923 roku, gdzie zdał maturę. Następnie przez rok uczęszczał na wykłady z ekonomii w Poznaniu. Praktykę handlowo-zbożową odbył w Strzałkowie, a nabyte umiejętności mógł wykorzystać w prowadzeniu wspólnie z ojcem rodzinnego przedsiębiorstwa – młyna i dużej piekarni. Nieodłącznym elementem jego życia było przede wszystkim harcerstwo i walka niepodległościowa.

Do harcerstwa wstąpił 26 grudnia 1918 roku. 2 stycznia 1919 roku, kiedy władze w Gostyniu i w powiecie przejęła Powiatowa Rada Ludowa, a na gmachu urzędowym zatknięto polskie flagi, Hasiński razem z Marianem Krupczyńskim zatknęli polski sztandar na gmachu gimnazjum. Od 7 stycznia 1919 roku uczestniczył wraz z zastępem harcerskim drużyny im. Tadeusza Kościuszki w powstaniu wielkopolskim. Obsługiwał centralę telefoniczną w Komendzie Straży Ludowej, był też gońcem. Po powstaniu nadal był aktywnym członkiem drużyny harcerskiej. W 1922 roku, po przeszkoleniu na kursie drużynowych w Głogówku, założył drużynę harcerską dla harcerzy młodszych, w Gimnazjum w Krotoszynie.

Po maturze, w 1923 roku był komendantem kolonii harcerskiej w Międzychodzie, w powiecie śremskim. We wrześniu 1923 roku założył w Gostyniu, przy gimnazjum III Drużynę Harcerską im. Stefana Czarnieckiego, a po roku w czasie praktyki zawodowej zorganizował drużynę harcerską w Strzałkowie, w powiecie wrzesińskim i został jej drużynowym do lipca 1926 roku. 1 lipca tegoż roku został powołany do odbycia czynnej służby wojskowej. Dwa miesiące później skierowany został do Szkoły Podchorążych Rezerwy Artylerii w Śremie, którą ukończył 30 kwietnia 1927 roku. Do rezerwy został przeniesiony we wrześniu tegoż roku. W latach 1929, 1931, 1933 odbył jako rezerwista sześciotygodniowe ćwiczenia wojskowe. W 1935 roku ukończył kurs łączności w Zegrzu. 1 października 1933 roku został awansowany na stopień podporucznika rezerwy w Korpusie oficerów artylerii ze starszeństwem od 1 stycznia 1930 roku. Od 1928 do 1939 roku był drużynowym I Drużyny Harcerzy im. Tadeusza Kościuszki w Gostyniu. Organizował biwaki, obozy, ogniska, przedstawienia teatralne. W 1936 roku, po ukończeniu kursu harcmistrzowskiego na Krupówkach w Zakopanem, uzyskał stopień harcmistrza Polski. Tego samego roku, 15 listopada, w wielkopolskim Stawie, zawarł związek małżeński z Janiną Filcek. Miał trzech synów: Marian (ur. 1939), Jarogniew (ur. 1946), Zbigniew (ur. 1948).

24 sierpnia 1939 roku otrzymał kartę mobilizacyjną do 17 Dywizjonu Artylerii Ciężkiej w Gnieźnie. Z jednostką tą, w ramach Armii Poznań, brał udział w wojnie obronnej. Uczestniczył m.in. w bitwie pod Kutnem, w forsowaniu Bzury, w walkach odwrotowych w kierunku Warszawy

i w obronie stolicy. 24 września na Placu Krasińskich w Warszawie został ciężko ranny odłamkiem granatu, w podbrzusze. Do 15 października przebywał w szpitalu w Warszawie, skąd za sprawą żony został przeniesiony do szpitala w Łodzi. 11 listopada 1939 roku pochwycony przez Niemców dostał się do oflagu. Pięć lat spędził w niemieckiej niewoli, m.in. w obozach w Elsterhorst, Colditz, Prendau, Stargardzie Szczecińskim, Ostrzeszowie, Srebrnej Górze, Sandbostel, Lubece, Woldenberg.

Do kraju powrócił 29 października 1945 roku i natychmiast rzucił się w wir pracy harcerskiej. W latach 1946-1948 był komendantem Hufca ZHP w Gostyniu. Organizował pierwsze powojenne obozy harcerskie. Po przerwie spowodowanej zawieszeniem ZHP i utworzeniem OH w 1957 roku, wrócił do pracy w ZHP, działał aktywnie w Komendzie Hufca w Gostyniu, kierował harcerską akcją letnią. W 1960 roku, wraz z drużyną, zorganizował wędrowny obóz letni na Złot ZHP na Polach Grunwaldu. W 1988 roku zorganizował obóz wędrowny grupy Seniorów ZHP na Złot Grunwaldzki. W maju 1991 roku brał udział w Zlocie Czterech Pokoleń Harcerzy zorganizowanym z okazji 75-lecia Drużyny Harcerskiej im. Tadeusza Kościuszki w Gostyniu. Był niekwestionowanym autorytetem dla harcerzy i instruktorów. W pierwszych latach po wojnie wspólnie z ojcem – Władysławem prowadził piekarnię. Potem piekarnię upaństwowiono, rodzinną ziemię w okolicy odebrano. Młyn w czasie II wojny światowej zamieniono na wytwórnię skrzynek do amunicji, dzisiaj mieści się tam fabryka mebli. Środki do egzystencji rodzina Hasińskich zdobywała dzierżawiąc ziemię od innych, uprawiając melisę kontraktowaną przez „Herbapol” i rozwijając hodowlę bydła.

Na początku drugiej połowy lat pięćdziesiątych udało się Hasińskiemu z pomocą przyjaciół, którzy wsparli go finansowo, odkupić część wcześniej zabranej mu ziemi. Rozwinął hodowlę, gospodarował z większym rozmachem i na początku lat siedemdziesiątych przekazał gospodarkę najmłodszemu synowi – Zbigniewowi. Od 27 września 1958 roku był członkiem gostyńskiego koła ZBoWiD. 8 listopada 1972 roku został awansowany na stopień porucznika, a 12 lutego 1992 roku na kapitana w stanie spoczynku. 12 czerwca 1986 roku uczestniczył w uroczystościach 150-lecia Gimnazjum Krotoszyńskiego, w którym w 1923 roku zdał maturę (ob. Liceum Ogólnokształcące im. H. Kołłątaja). Jako senior absolwentów tej szkoły dostąpił zaszczytu odsłonięcia tablicy pamiątkowej ku czci poległych i pomordowanych profesorów i absolwentów.

Zmarł 17 listopada 1993 roku i pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Posiadał odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odznaczenia Polski (1968), Wielkopolski Krzyż Powstańczy (1958), Medal „Za Udział w Wojnie Obronnej 1939 roku” (1983), Medal 40-lecia PL (1984), Odznakę Grunwaldzką (1964), Srebrny Krzyż Harcerskiego Odznaczenia Honorowego „Za Zasługę”, Odznakę 35-lecia Chorągwi Wielkopolskiej, Odznakę Honorową „Za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego”, Odznakę Honorową „Za Zasługi dla Województwa Leszczyńskiego”, Złotą Honorową Odznakę „Za Zasługi dla Leszczyńskiej Chorągwi ZHP”, Odznakę Honorową „Zasłużony Działacz Ruchu Spółdzielczego”.

Informacje Zbigniewa Hasińskiego (syna) – zbiory rodzinne; Związek Kombatanów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych Koło Gostyń, *Ankieta personalna ZBoWiD*; N. Iwaszkiewicz, *Co polskie, co swoje*, „Kobieta i Życie” 1986, nr 51/52, s. 2-3; F. Glura, *Zbigniew Hasiński – najmłodszy powstaniec wielkopolski w Gostyniu, działacz ZHP, hm PL, oficer rez. WP*, Sławni Gostynianie. Kalendarz na rok 1989, Gostyń 1988, s. 24-25.